

påberåber sig, og at ministeren ikke vil svare på spørgsmålet om det, bestyrker min mistanke om, at beslutningen om at deltage i denne krig var truffet på forhånd og også truffet, før man havde undersøgt det juridiske grundlag. Så har man bagefter opfundet et juridisk grundlag, som kunne passe til den beslutning, man allerede havde truffet, og derfor vil man ikke besvare spørgsmålet, og derfor vil den socialdemokratiske ordfører ikke engang deltage i debatten.

Så vil jeg også opfordre udenrigsministeren til at besvare det spørgsmål, hr. Frank Aaen var inde på: Hvad skal det nytte? Det burde vel egentlig helt naturligt være det første spørgsmål, som et radikalt folketingsmedlem – hvad ministeren jo også har været – ville stille, når det drejer sig om krig, når man kender den radikale tradition helt tilbage til Viggo Hørup, og det er fantastisk, at man ikke går ind i diskussionen og besvarer dette enkle, klare spørgsmål: Hvad skal det nytte?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Udenrigsministerens eneste argument for at erklære krig mod Irak er, at det er nødvendigt at gøre noget, og jeg er enig i, at det er nødvendigt at gøre noget. Men det er jo ikke noget godt argument for, at man vælger at køre videre ad den kurs, der i 7 år har vist sig ikke at kunne løse problemet, og foretager en handling, som med sikkerhed vil befæste Saddam Husseins diktatur i Irak. Det er jo det, man gør. Man siger, man vil bekæmpe Saddam Hussein, men så tager man et skridt og gør en handling, som med sikkerhed – som det er sket de sidste 7 år – også i de kommende år vil befæste Saddam Husseins magt.

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren: Har regeringen overhovedet ikke drøftet, om det ikke var på tide og ikke var klogere at vælge en anden politik end bare fortsætte på USA's kurs, som kun går ud på at vise, at man er politimand? Var det ikke en idé at overveje en anden kurs, hvor man hjælper det irakiske folk med at komme ud af suppedasen og få gjort op med Saddam Hussein? Det er jo fra det irakiske folk selv, løsningen skal komme, nemlig at gøre op med det diktatur, som ikke bare truer os, men også irakerne selv. Det her er den forkerte vej.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Udenrigsministeren får det til at se ud, som om debatten står mellem dem, der bare vil læne sig tilbage, og dem, der vil gøre noget; men det bilde er jo meget fortegnat, også i forhold til den internationale situation. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at lande som Frankrig, Sverige, Rusland, Kina, Indien og Egypten, der har stolte FN-traditioner, alle modsætter sig denne aktion, og nogle af dem er oven i købet NATO-lande.

Men Danmark har altså valgt at placere sig i gruppen af lande, bl.a. nogle andre NATO-lande, som har valgt anderledes og vil køre den hårde linje, og det, vi ikke kan få regeringen i debat om i dette forum – der trods alt afspejler en vis offentlighed – er, hvilken folkeretlig baggrund der er for det. Alt taler for, at det er i lodret modstrid med folkeretten. Det må da være et helt normalt ræsonnement, at når Sikkerhedsrådet beslutter at iværksætte en aktion tilbage i 1991, når Sikkerhedsrådet godkender våbenhvilebetingelserne, og når det står specifikt i bestemmelserne, som det er påvist af hr. Keld Albrechtsen, er det Sikkerhedsrådet, der træffer en afgørelse, hvis der skal igangsættes en ny militæraktion. Det er fantastisk, at vi skal diskutere noget så fundamentalt så længe.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Efter regeringens opfattelse forholder det sig ikke sådan, at en eventuel militæraktion strider mod folkeretten, og det har jeg forsøgt at rede-gøre for. Hr. Søvndal har en anden opfattelse, men han skal ikke være i tvivl om regeringens. Således forholder det sig ikke efter vores opfattelse.

Til hr. Keld Albrechtsen kan jeg sige, at det er simpelt hen forkert, hvad hr. Keld Albrechtsen sagde, altså at vi først havde truffet beslutning om at deltage og derefter fandt et folkeretligt argument frem. Det passer simpelt hen ikke. Jeg modtog onsdag i sidste uge den officielle anmodning fra den amerikanske regering, men allerede på pressemødet i tirsdags gjorde jeg rede for den vurdering af folkeretten, som jeg også har givet udtryk for i dag. Det skete altså, før Danmark modtog opfordringen.

Hvad skal det så til, spørger man. Ja, sigtet med en militæraktion, hvis den bliver påkrævet – hvis der altså ikke findes en diplomatisk løsning, hvad vi jo alle håber – er at ødelægge